

Belgues, pollastres, avions

“Espere, això sí, que mai de mai, però mai de mai, la línia aèria del nostre Regne o Aire Nostrum no ens done per dinar un lamentable grapadet d’arròs blanc mal cuit, amb dos trossets de lletuga i un pessic de tonyina de llanda de color gris cadavèric. Això era tot el menú de la reial línia belga, i així és com poden acabar els països d’existència excessivament dubtosa.”

Com que escric aquest paper uns dies abans del dia 13 de juny, que és quan votem, i com que, per tant, no conec els resultats del vot, no els puc oferir les meues sàvies reflexions sobre el tema. Els resultats no els conec, però me’ls imagine, i vostès també es poden imaginar quins haurien de ser els meus comentaris, de manera que estem en paus, i ho deixarem córrer. Puc assegurar-los, això sí, que la resta d’europeus units votants no sentien, aquests dies passats, cap passió perceptible pel tema electoral. Deu ser que només s’hi jugaven la composició del parlament d’Estrasburg, qüestió d’escasses emocions, i no coses tan serioses com l’alcaldia del seu poble, el retorn de Felipe González, o la presència (decisiva és, o serà) en un parlament pròxim i propi conegut com a Corts Valencianes. El cas és que, pel que he pogut llegir en abundant premsa europea no espanyola, i en algunes televisions continentals, l’emoció del dia electoral era del tot absent. Per exemple a Bèlgica, capital Brussel·les, seu de la Unió incerta i desganada.

És cert que Bèlgica no existeix, i que hi ha dubtes molt raonables sobre l’existència moderna dels mateixos belgues, fora de Fabiola de Aragón, belga d’adopció, i dels reials cunyats d’aquesta senyora. Si Juli Cèsar no haguera començat la popularíssima *Guerra de les Gàl·lies* amb les cèlebres paraules “*Gallia est omnis divisa in partes tres, quarum una incolunt belgae*”, i si aquesta frase no l’hagueren traduïda en classe de llatí els petits europeus d’innombrables generacions escolars, la mateixa realitat històrica de tal poble i país seria del tot irreal, invisible, i fins i tot difícil d’imaginar: a qui se li hauria acudit formar una “nació” juntant la part meridional dels països baixos de llengua neerlandesa amb una part septentrional dels territoris de llengua francesa? A ningú. Se’ls va acudir als anglesos, després de les guerres napolèòniques, i l’infeix resultat està ben a la vista: els belgues només existeixen amb i a través del conflicte permanent que els divideix i els oposa en dues meitats, i en i a través de la passió pels escàndols polítics o policials que els animen la vida. Vull dir que la seua pròpia inexistència no els impedeix, ans al contrari, ocupar-se apassionadament dels litigis innombrables que els

uneixen en un sol cos i en dos idiomes. El pretext pot ser l’escàndol d’un ministre que s’embutxaca comissions en la compra d’helicòpters, un assassí de criatures que quan per fi el troben s’escapa, la llengua en què han de pagar els impostos municipals els habitants francòfons dels pobles flamecs pròxims a Brussel·les, o els components del pinso que mengen els pollastres. Aquest dos últims, almenys, eren els temes centrals de la premsa del país, aquesta setmana passada suposadament pre-electoral.

He fet, fa uns dies, quatre vols en avions de les (reials, supose) línies aèries de Bèlgica, Sabena de nom, de València a Brussel·les i de Brussel·les a Düsseldorf i tornada, he llegit a bord alguns exemplars de *Le Soir* i de *La libre Belgique*, i els dos diaris anaven plens a vessar de pollastres, pàgines i pàgines de pollastres i altres productes de granja, dels pinsos que mengen amb components més o menys verinosos, i de la llengua de les circulars municipals en la perifèria de la capital. No diré que per a la premsa belga de llengua francesa (del neerlandès a penes entenc algunes paraules de ressonàncies alemanyes) no hi haja al món temes de més gruix o importància, però si és així es nota ben poc. Noranta per cent pollastres, deu per cent baralles per l’idioma: és a dir, la permanent realitat d’aquest país impossible, unit, com sempre, pel escàndol i pel conflicte lingüístic. No diré tampoc que els pollastres verinosos i la llengua enverinada no siguin temes de prou substància, potència i magnitud per merèixer que els dediquen diaris sencers, però jo, llegint o més aviat fullejant pàgines de titulars, informacions i comentaris acalorats, acabava pensant en el curiós destí dels belgues. I sospirava de pena, ho confesse, pensant que els valencians, si no anem una mica amb compte, qualsevol dia estarem units també només pel conflicte de la llengua i pels pollastres de torn. Espere, això sí, que mai de mai, però mai de mai, la línia aèria del nostre Regne o Aire Nostrum no ens done per dinar un lamentable grapadet d’arròs blanc mal cuit, amb dos trossets de lletuga i un pessic de tonyina de llanda de color gris cadavèric. Això era tot el menú de la reial línia belga, i així és com poden acabar els països d’existència excessivament dubtosa.